de Preekstoel

Sint-Waldetrudiskerk Herentals, 25 augustus 2026

Wat betekent het voor mij als ik zeg:
"Ik ben christelijk gelovig"

1. Inleiding: Wegen naar God

Wat betekent het wanneer ik zeg dat ik christelijk gelovig ben? Gelovig zijn kent vele vormen en gedaanten. Er bestaan immers heel wat verschillende wegen naar God toe, bijna zoveel als er mensen zijn. Mijn eigen geloofsweg begon niet in een traditioneel gelovig gezin. Pas als jongvolwassene, na het volgen van het catechumenaat, vond ik mijn weg in de Kerk. Deze stap viel samen met de afronding van mijn studie geneeskunde en de latere specialisatie tot oogarts. Om meer inzicht te krijgen in de brede waaier aan gelovige tradities, besloot ik de opleiding tot pastorale werkster te volgen. Toch bleef daarna de vraag rijpen: waar zou ik de nodige kracht en inspiratie vinden, en op welke manier kon ik dienstbaar zijn in het gelovige landschap?

2. De ontdekking van de karmelitaanse spiritualiteit

Aangezien ik niet in een parochie ben opgegroeid, voelde ik mij nooit helemaal thuis in het klassieke parochieleven. Ik voelde mij eerder aangetrokken tot de spirituele tradities van kloosterordes. Er zijn orden die zich richten op armoede, zoals de franciscanen en clarissen, of op zorg en onderwijs, zoals de alexianen en norbertijnen. Andere tradities, zoals die van de dominicanen en jezuïeten, nemen eerder kennis en verdieping als uitgangspunt. Samen met mijn echtgenoot bezocht ik verschillende kloosters om te ontdekken welke benadering het beste bij ons paste. Uiteindelijk vonden wij onze spirituele thuis in de karmelitaanse spiritualiteit. De kern van deze traditie is dat God vanuit de mens slechts één ding vraagt: liefde. Die gedachte werd onze voedingsbodem en ons vertrekpunt. Gedurende vijftien jaar woonden wij dan ook nabij een karmelietessenklooster om van daaruit ons geloof vorm te geven.

3. Het geloof als een levende liefdesrelatie

Een gelovig mens is voor mij iemand die leeft in een voortdurende liefdesrelatie met God. Je leeft vanuit de overtuiging dat er een overstijgende kracht is die het goede met je voorheeft en die je liefheeft. Als antwoord daarop probeer je met heel je hart die liefde te beantwoorden. Hoe geef je die liefde voor God vorm in het dagelijkse leven? In de eerste plaats geef ik hieraan vorm via de weg die kardinaal Danneels

ooit samenvatte als de wegen van schoonheid, goedheid en waarheid. Elke avond sluit ik mijn dag af met een Onze Vader en een Weesgegroet, waarna ik terugblik op de afgelopen uren met de vraag: wat was vandaag waar, goed en mooi?

Schoonheid zie ik in een geslaagd schilderwerk of in de vreugde om het welzijn van mijn hoogbejaarde moeder. Goedheid ervaar ik wanneer de kinderen goed met elkaar opschieten en wanneer er zorg is voor elkaar. Waarheid herken ik in het inzicht dat het leven kostbaar en betrekkelijk is, of in de voldoening wanneer ik als arts tijdig een aandoening bij een patiënt mag opsporen. Dit dagelijkse stilstaan helpt om de dag in dankbaarheid af te sluiten en niet opgeslokt te worden door de waan van de dag.

In de tweede plaats reikt deze liefdesrelatie uit naar de medemens, geheel in de lijn van de schriftelijke opdracht om God lief te hebben en de naaste als jezelf. In de praktijk krijgt dit vorm in de zorg voor mijn volwassen kinderen en kleinkinderen, in het opbouwen van een harmonieuze relatie met mijn huidige partner, en in mijn dagelijkse toewijding aan mijn patiënten die met vragen en ongerustheid de praktijk binnenstappen.

4. De tucht van het "en toch"

Hoewel dit de idealen zijn waarnaar ik streef, verloopt het leven zelden volgens plan. Ieder mens krijgt te maken met wat men wel eens 'levensbevingen' noemt: ingrijpende gebeurtenissen die je toekomstperspectief grondig herverdelen.

Ook in mijn leven vonden dergelijke kantelpunten plaats. Na twintig jaar praktijkvoering als oogarts dwongen onvoorziene omstandigheden mij om mijn vertrouwde werkomgeving te verlaten en elders opnieuw te beginnen. Na een huwelijk van dertig jaar, waarin ik mij langdurig had ingezet voor mijn gezin en de strijd tegen verslavingen, moest ik de moeilijke beslissing nemen om een punt achter de relatie te zetten en mijn eigen weg te zoeken.

Bovenal werd mijn spirituele fundament geschokt toen het karmelietessenklooster in Sint-Niklaas, waarmee wij zo nauw verbonden waren, in 2013 de deuren sloot. Jarenlang had ik gepubliceerd, lezingen gegeven en mijn identiteit opgebouwd rond de geschriften van grote mystici zoals Teresa van Ávila, Thérèse van Lisieux, Elisabeth van de Drie-eenheid en Jan van het Kruis. Met de sluiting van het klooster leek ook mijn geloofstaal te verstommen. Woorden die mij voorheen inspireerden, voelden plots leeg aan. Het afscheid van de gemeenschap en het verlies van die vertrouwde omgeving brachten een diepe crisis teweeg.

En toch. In deze twee woorden schuilt de kern van mijn geloof. 'En toch' zijn er krachten in een mens die maken dat je doorgaat, dat je telkens opnieuw opstaat en weer naar de bron wordt toegetrokken.

5. Herstel en verbondenheid in de kathedraal

Na onze terugkeer naar Antwerpen vond ik geleidelijk een nieuw spiritueel onderkomen. De kapel van Onze-Lieve-Vrouw Lof in de Antwerpse kathedraal bood mij een plek van stilte en herstel. Maria werd voor mij de gestalte waartoe ik mij in alle kwetsbaarheid kon richten. Het wekelijkse stille bidden bracht de nodige rust.

Na de coronaperiode ontstond het initiatief om de aloude Antwerpse Maria-ommegang, waarvan de oorsprong teruggaat tot de veertiende eeuw, nieuw leven in te blazen. Samen met een toegewijde werkgroep begonnen we aan het herstel van deze traditie. Wat begon met de uitdaging om voldoende dragers te vinden voor het zware Mariabeeld, groeide uit tot een verbindend gebeuren.

Verschillende groepen uit de samenleving vonden elkaar in dit initiatief: van de brancardiers van Lourdes en de Antwerpse dokwerkers tot de jongeren van Kamino en de Sint-Michielsgilde. Zonder triomfalisme trekt de processie nu jaarlijks op 14 augustus door de straten van de stad. Als algemeen coördinator van de processiegroep ervaar ik het als een voorrecht om mensen samen te brengen, taken te verbinden en bij te dragen aan een feest van ontmoeting en eerbied.

6. Schoonheid en hoop als geloofsgetuigenis

Het stilvallen van de geschreven taal leidde tot een nieuwe creatieve expressie: de schilderkunst. Wat begon met een cursus aquarel ontwikkelde zich via de academie tot een verdieping in diverse technieken, waaronder de olieverfkunst. Waar velen in de hedendaagse kunst de nadruk leggen op de rauwe of afstotende kanten van de werkelijkheid, kies ik er bewust voor om met kleur en licht te werken.

Kunst heeft voor mij de roeping om een element van blijde verwondering, hoop en schoonheid aan de wereld toe te voegen. Het is wellicht gemakkelijker om toe te geven aan negativiteit of wanhoop, maar dat brengt een mens niet verder. Kiezen voor schoonheid, goedheid en waarheid is een bewuste en soms veeleisende opdracht.

Gelovig zijn betekent voor mij: de hoop levend houden, de liefde concreet handen en voeten geven in het dagelijkse leven, en durven vertrouwen dat God ons, ook doorheen de donkerste uren, blijft dragen.

Myrjam De Keyser